

SMILJAN TROBIŠ

Pesmi

Oni svet se milostno
ozira name.
Z menoj so vsi,
ki jih tu ni,
jaz sem le senca,
ki hodi ob meni.

Hitenje je omamno življenje strahu.
A danes mi je vseeno.
Ustavim hitenje,
glej, oči bi se rade spočile.
Morda mi bo dal nekaj minut časa.
Da si oddahnem.
Da se poleže svet.
Prišel sem med ljudi,
kjer ni potrebno stegovati vratu,
kjer privzdignjen strah ne pomeni nič.
Ko vznemirjenja obnemijo ...
Čisto počasi puščam,
da čas dragoceni
mineva v prazno ...

Ljubim rob,
s katerega se pade v brezno
in te ujame nadčloveško.
Te ponese v nekaj tretjega.
Kako visoko spoštujem odmik!
Prehod je najvišje sijoče zlato.
Ves čas sem na robu,
med robovi nad brezni,
v objemih hudih sanj –
in tako sam!

Tu se zbirajo barve,
kakor v roži, ki bo vzcvetela
Kar se ima zgoditi,
je že zdaj
in bilo je že zdavnaj,
ostaneta mi le beg in iskanje –
iskanje sprejetja,
ki je najtežja vaja na tem svetu,
in najboljša.
Grožnje starosti,
skrivanje v bolezen,
nobenega človeka ob meni,
kadar imam hude sanje.
In čakam, da se bo zgodilo,
kar se je že,
tiho tonem v čisti zrak
luninega večera,
duša se pobarva vijolično.
Pogledam svoj obraz v zrcalu
in vidim mir dreves v mesečini.

Prenehal sem poslušati svoje misli,
začel sem se pogovarjati.

O, kje vse sem hodil,
kje sem bil,
kaj vse sem govoril, mislil,
kaj storil,
pa sem vedno plaval v oceanu,
ki se bo v nebo prelil ...

Ko se bodo meglice polegile
in bo sonce z vso močjo razsvetlilo
rože na mojem vrtu,
ko se bo potok
v tisočernih barvah zalesketal
in bodo valovi pripovedovali,
bodo usta sama šla v nasmeh,
ko se bodo toge samotne misli
zavrtile v zrak,
se darovale lepemu trenutku,
takrat bom izročil.
In dan po meglenem jutru
bo zapel svetlobo, ki ni le za oči,
ampak prodre v najgloblje prostore
in rodi veseli trepet.

Toliko obrazov –
vsak živi trenutek
svojih srečanj.
Sam med obrazi
čutim telo,
izročen med postave.
Ni važno,
kakšen sem,
samo nekdo me pozna.
Moj trenutek
je izgubljenost množice.

Ogenj, ki je ugasnil,
ko je vztrepetala trepalnica.
Dva obraza ima.
Oba sta mir, a eden darujoč,
drugi iz podzemlja.
Dolgo sem zadrževal oči,
da bi bolj čutil z dušo.
Potem so oči obnemele in
koža je prejela preveč veselja.
Komu naj ga da,
ko ni nikogar v množici?

Pa se mi je le nekdo približal.
Bil je pes. Pobožal sem ga
in bila sva sorodni duši,
mehki in občutljivi.
Potem je lastnik zarenčal nanj
in teža je ugasnila moja lučka.
Kako hitro ugasne dvoobrazni ogenj,
kako žari teža dneva!
A darujoči mir plava,
ne da bi ga opazili,
ne da bi se kdo ustavil ob njem.

Rad bi potrdil, kar je.
So me oblaki zaslepili?
Ali veliki Ideal,
ki mu ne vidim konca?
Je ta kamen resničen?
Ima dušo in svoj propad?
Bo šele potem to, kar je?
Je ta človek resničen?
Ima dušo in svoj propad?
Bo šele potem to, kar je?

Plavam visoko nad svetom,
morda je moja misel tam, ne jaz.
Tiho se umirjajo atomi,
duh jih vrti tako, kot je prav,
takrat, ko jih sprejemem za resnične.

Priznam resničnost
v imenu resnice,
ki je bila že prej.
V tej bo propadla in vstala.
Ni še tam,
jaz pa sem že tam,
in sam sem ta resničnost.